

El vell arbre

El vell arbre

Vell arbre, tu que has vist tant,
si les teves branques poguessin parlar,
com les fulles quan t'acaricia
el càlid vent del sud, o la tramuntana,
que sempre enfadada sembla estar.

Quan passegem trepitjant les fulles seques,
moltes vegades amb l'estimat agafats de la mà.

Quan amb els amics i les nostres xalades
que de joves a l'estiu fèiem acampats.

Amb suaus notes de guitarra
que algun grup a la nit havaneres anaven cantant.

Altres jugaven a les cartes amb un fanalet mig il·luminat.

Els més valents arribàvem a la platja
i amb la lluna plena sempre observant,
abraçàvem l'aigua sense veure-la,
tan sols les estrelles brillant sobre el mar.

Com diu aquell amic que està tan lluny:

«si un espera,
tot arriba i... tot acabarà»,
però els records si no els oblidem,
viuran per sempre als nostres cors,
tancant els ulls i pensant en ells,
algun somni els raptarà
i de nou podràs viure
el que no vols... que mori mai.

JBF

233 Persones han vist aquesta poesia